

Папагалътъ мина надъ кжщата и голъмата градина на своята господарка и сега летѣше надъ града, все по-нагоре, къмъ слънцето, къмъ синьото небе. Той се страхуваше да погледне надолу, кждето вмѣсто хубави хълмове, се издигаха кжщи, и вмѣсто стройнитѣ стебла на тропически палми, се издигаха почернѣлитѣ комини на голѣми фабрики. Яго гледаше само къмъ висинитѣ.

Внезапно нѣкъде назадъ се чу шумъ отъ много крила и крѣсъкъ на цѣло ято гарги. Яго веднага промѣни посоката на своя полетъ, спрѣ се въ въздуха съ разперени крила и обърна глава къмъ тая нова, непознатата дружина.

— Добъръ день! — извика той съ всички сили. — Какъ сте? Какво правите?

Това бѣха думи, които извикваха най-голѣмо възхищение у неговата господарка.

Ала гаргитѣ не разбраха неговия поздравъ и се спустнаха къмъ него.

— Какво правите, какво правите? — повтаряше Яго изплашенъ. — Но, моля ви, какво правите?

Гаргитѣ не разбираха човѣшкия езикъ.

— Къррръ, къррръ, къррръ! — чуваше се отъ всички страни.

Яго се опита да ги успокои съ учтиви думи, които бѣ научилъ при старата госпожа, но той бѣше самъ — една жълтозелена точка по синьото небе, заобиколена отъ всички страни съ черни гарги.

— Къррръ, къррръ!

— Извинете, извинете, сбогомъ, лека нощъ! — извика Яго за последенъ пжтъ и падна долу, на покрива на една кжща, съ пробитъ черепъ. А преди да склопи очи, той видѣ за последенъ пжтъ предъ себе си своята прекрасна, далечна джунгла...